

Η νεαρή νύφη ΑΛΕΞΑΝΤΡΟ ΜΠΑΡΙΚΚΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΠΑΤΑΚΗ»

Γιατί τέτοιο «άδειασμα»;

Ο δεσμός μεταξύ βιβλιόφιλων και συγγραφέων είναι σαν ερωτικές σχέσεις. Αυτοί που αγαπάς, αυτοί που παθιάζεσαι, αυτοί που τους ξανασυναντάς μετά από χρόνια και η φλόγα τρεμοπαίζει, αυτοί που απεχθάνεσαι μετά το πρώτο άγγιγμα και τα παραδείγματα δεν έχουν τέλος. Υπάρχουν λοιπόν και κάποιοι συγγραφείς που για κάποιο λόγο δεν τους έχεις «πάρει με καλό μάτι». Με όλη την αγάπη για την ιταλική λογοτεχνία που κυρίως μου δημιούργησε ο αείμνηστος Ανταίος Χρυσσοτομίδης ο φάκελος Μπαρικόκο παρέμεινε κλειστός στα χέρια μου και κυρίως ανείδωτος. Το «Μετάξι» δεν με είχε ενθουσιάσει και η μιντιακή προσπάθεια να περαστεί στο αναγνωστικό κοινό σα νέος Καλβίνο με απωθούσε. Τα βιβλία έβγαιναν αλλά το μουλάρωμα επέμενε. Το σωτήριο έτος 2023, έμελε να αποκατασταθεί η σχέση μας λόγω μιας Νύφης δίχως όνομα.

«Σε αυτό το σπίτι δεν επιτρέπεται να πεθάνεις νύχτα»

Στις αρχές του εικοστού αιώνα, σε μια εξοχική βίλα στον ιταλικό βορρά, φτάνει, από την Αργεντινή, η νεαρή μέλλουσα Νύφη. Η Οικογένεια την υποδέχεται, χωρίς να δώσει ιδιαίτερη σημασία, ο Γιος δε βρίσκεται εκεί, είναι στην Αγγλία, απασχολημένος με υποθέσεις της ανθηρής υφαντουργικής επιχείρησης. Στέλνει όμως εντυπωσιακά δώρα, ξανά και ξανά. Και η Νύφη τον περιμένει, μέσα στο προστατευμένο περιβάλλον του σπιτιού και τις επιβεβλημένες ιεροτελεστίες του. Οι ατέλειωτες μέρες οργανώνονται γύρω από τα λουκούλλια πρωινά, πανδαισίες γεύσεων και αισθήσεων, οι πρώτες νυχτερινές ώρες είναι ώρες αγωνίας, καθώς όλοι οι θάνατοι στην οικογένεια κατά τα τελευταία εκατόν δεκατρία χρόνια ήρθαν με το σκοτάδι. Όλα δείχνουν να συγκλίνουν προς την αναμονή του Γιου, που εξακολουθεί να στέλνει δώρα και να παραμένει άφαντος...

Τώρα δηλαδή, τον ανακαλύπτω ξανά;

Ο Αλεσσάντρο Μπαρικόκο γεννήθηκε το 1958 στο Τορίνο. Έχει γράψει μυθιστορήματα, θεατρικά έργα και δοκίμια. ο Castelli di rabbia, 1991 (Ονειρα

από γυαλί, Εκδόσεις Πατάκη, 2001, νέα έκδοση με τίτλο Κάστρα της οργής, 2021), το πρώτο του μυθιστόρημα, τιμήθηκε με το βραβείο Campiello στην Ιταλία και το Prix Medicis étranger στη Γαλλία. Το Oceano mare, 1993 (Ωκεανός, Εκδόσεις Πατάκη, 1999), πήρε το βραβείο Viareggio και το Palazzo al Bosco στην Ιταλία. Ακολούθησε το Μετάξι, 1996 (Εκδόσεις Πατάκη, 1997), που μεταφράστηκε σε περισσότερες από σαράντα γλώσσες, ενώ το 2004 εξέδωσε και μια σύγχρονη εκδοχή της Ιλιάδας (Ομήρου Ιλιάδα, Εκδόσεις Πατάκη, 2006, νέα έκδοση 2020). Τα περισσότερα μυθιστορημάτα του κυκλοφορούν από τις εκδόσεις «Πατάκη»

Επιμύθιο

Μια αναστάσιμη ωδή στην αξία της υπομονής και του αγουροξυπνήματος της ερωτικής αφύπνισης. Με μια αφήγηση που θα τη χαρακτηρίζαμε "meta" ο συγγραφέας αφηγείται μέσα από μια πινακοθήκη ηρώων «χωρίς πρόσωπα» έναν κομψό αγώνα σκάκι που τα πόνια κάνουν πρωτοφανείς κινήσεις και ο ίδιος ο παίκτης έχει διαλέξει και τα δύο στρατόπεδα. Στο ένα η ιστορία, βισκοντική, ζυγισμένη ανάμεσα σε πρωτοπρόσωπη και τριτοπρόσωπη αφήγηση και στην άλλη πλευρά ο Μπαρικόκο σε μια μαεστρική auto fiction παρέμβαση, δεν σε μεταποτίζει αλλά σε βάζει μέσα στη λάβα του κρατήρα της ιστορίας. Μια σπουδαία προσωπική ιστορία αποκατάστασης και ένα βιβλίο που σε βγάζει από τη θέση ασφάλειας και σου επιτρέπει να λοξοδομήσεις.

Μιχ. Παπ.